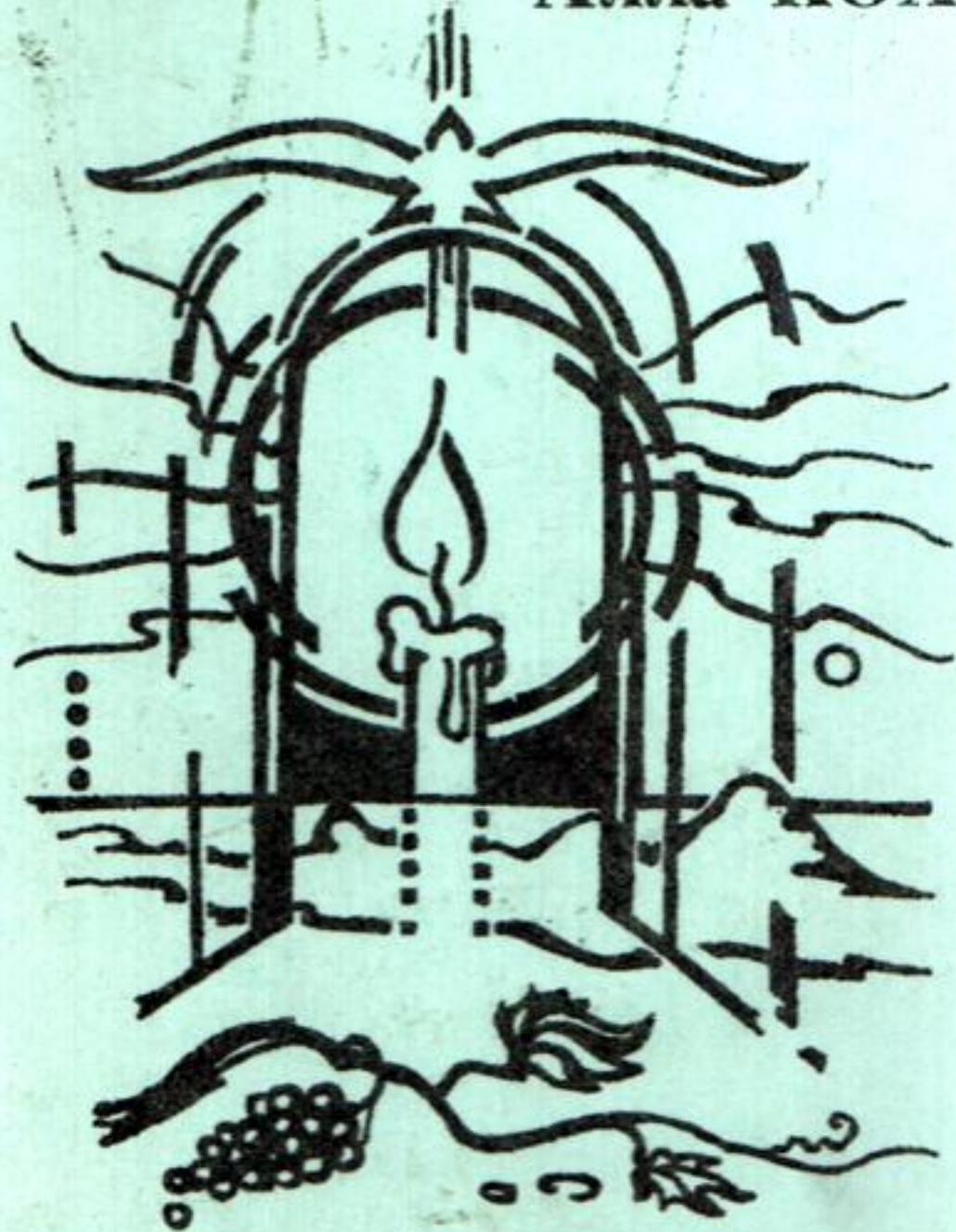

Алла КОХ

НА КРИЛАХ
ЛЮБОВІ

Алла КОХ

*На крилах
Любові*

м. Коломия
1998

Душа відкрилась Богу.

Заграли сім струн сердечних — і полились із серця вірші.

Як сповідь душі перед Вічним.

Як стояння на розпутті з тugoю і надією в очах.

Як свідок великої Любові — творіння і Творця.

© Кох Алла Степанівна, 1998

© Грабар Юрій, худ. оформлення, 1998

Передмова

У вас в руках ще одна збірка віршів. Як повелося, вірші про Людину, Любов, Світ. Всі слова у них знайомі. Та не поспішайте гортати сторінки. Ви зустрілись із знайомими незнайомцями. Вірші Алли Кох піднесуть вас на нову сходинку пізнання світу. Це навіть не філософія. Це той рівень, який визначається поняттям езотеричність. Прихований, не проявлений світ, який оточує нас, відображену у звичних, але вже езотеричних словах. І коли будете читати „Плач Ярославни“, збагніть, що не є помилкою автора слово „Наречений“ замість „чоловік“. Адже і Ярославна інша, і Той, „без кого світ — кайдани“, вже не земний князь Ігор. Його образ просвічує усю збірку і авторка нарече його Єдиним. Путь до Нього один, та у кожного своя стежка, і щоб не заблукати, звернемося разом з героїнею в молитві до Нього:

*Проведи мене, Єдиний, проведи
Поміж несумісністю світів.*

*Ти колись своїм Земним Хрестом
Нам вузьку стежиночку відкриє.*

Вірші Алли Кох про те, як людина відкриває у собі Любов, яку Він заповідав нам у Новому Заповіті, і як важко людині самій, без Нього у земному житті.

Скільки нас спіткнулося об світ.

Світ — предвічний камінь спотикання.

Багато з нас блукають колами невірства і розначу. Але, як нагадує авторка, „ми всі родом із Саду“, і якщо відкриєш серце для любові, відбудеться зустріч, на яку Він завжди сподівається.

C. I. Коршунова

Частина I

В долонях серця

*Не треба багато слів.
Треба багато тиші.
Поміж рядками землі
Небо свій подих впіше*

15.08.95

Зустріч

I.

Був ранок ранків...
Світ ще дрімав...
Два білих крила
лягли на мій неспокій.
І коли неспокій
став миром,
із серединочки Всесвіту
Викололася
гілка
Виноградної лози.

...На порозі віків
Стояв Учитель.

— Душо моя,
Дитино моя,
Доню...
Я тобі тебе не бороню.
Меч один,
а щитів сім...
— Хто ти? — я до нього,
коли на ослінчик сів.

— Я? — поглядом у душу,
як у річку бистру.

— Я — Син Бога Живого,
і до того ж —
просто чоловік,
Тесля, лікар душ і поет...

— То ТИ — Знамення Любові?
Господи! Ти Ісус?! —
вперше відчула,
як нам треба кожному
вکлякати на землю
і торкати її чолом...

— Боже, а в мене ж
помилок було, було...
Скажи мені, Господи,
Чи можу хоч поглядом
торкнутись Твого Світла,
Твого одягу,
щоб спинилася кровотеча
мого бруду?

— Я в тобі завжди
був, є і буду.

Вір і молись...

— Прости мені, Отче,
грішила колись,

зраджувала і любила...

— Дитино... Ти мені мила.

— Батьку,

я в обмову людей одягала,

я зневажала

разів стонадцять

ближнього свого.

Було... спраглого не пойла,

голодного не годувала...

— Пустота, що в тобі,

мені знана.

Я прийшов, щоб наповнити

Чашу теплом і Словом.

Аби ніч твоя від сьогодні

досвітком стала,

а день — не півнem, що піє,

коли зраджують найрідніші,

коли зраджуєш ти...

Дитино,

тобі ще рости і рости

не до суети, а до спокою.

Якщо хочеш, щоб Я

увійшов у твоє серце

і до твого раю.

Я тобі тебе прощаю.

Розпізнай себе в собі —
І спасешся,
І знайдешся у цьому Всесвіті,
і крилом єства
дотулиш мить єдину.
— Ісусе...
Божий Сину...

II.

У кожного своя дорога,
свій берег і своя круча.
Нелегко сягти висоти...
Десь глибоко
у винограднику моєї душі
визриває грено.
— Учителю, вино червоне,
бо то Твоя кров.
— Послушнице,
Я тьму зборов.
— Ісусе, я страждала,
я грішила і не знала,
що покутую...
Я так терпіла!
Я так трішки терпіла...
— Скажи, дитино,

а в кого душа не боліла?
 І в мене теж
 болю без меж.
 Від любові до ненависті
 блудите,
 земним себе прив'язавши.
 Кесареві — кесареве,
 а Богові — Боже.
 Хто тобі допоможе,
 зневажений і обмовленій,
 скатованій нерозумінням
 найближчих?
 — Боже, попелом у очі
 життя це...
 Дні божевільні,
 Випробувань у хвилиночі сто,
 а секунд всього шістдесят.
 Очі земні сліпі
 і вуха глухі від гріхів.
 — Я тебе не неволю дорогою...
 Вибирай!
 — Отче! Допоможи!
 Учителю, скажи,
 чи можу глянути
 у Твої добрі очі?

Може, прозрію
на світ, що в мені?

— Прозрієш, спізнавши,
і почуєш, відчувши,
що світ викликає тебе на двобій.
Полюби невинно,
полюби дитинно
душу свою і всіх.

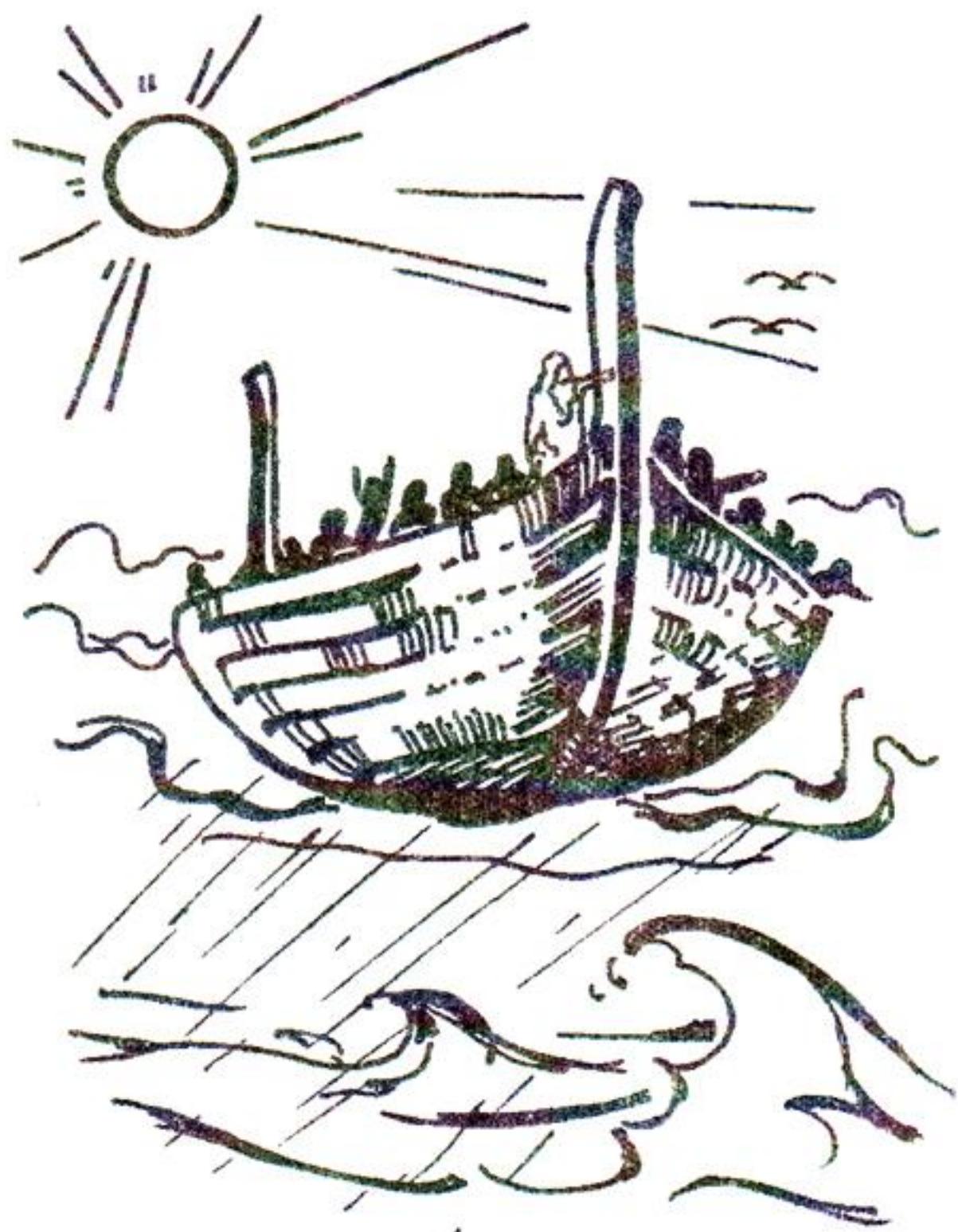
Відкрий хвірточку,
за якою стежинка до тебе,
розіпни свої бажання
лю보в'ю до Мене,
терпінням ради Мене.

І воскреснеш,
і вознесешся в небеса...

грудень 1994

У човні ми не одні.
З нами Ной,
мудрий і сивий чоловік.
У сенький вік
сякі-такі дощенята стягав докупи,
аби вибудувати таке диво,
такий захисток
для усієї родини...
А ми для Бога і України
часом не маємо і крихітки в серці.
Йорданська вода із маленьких відерець
хлюпоче додолу...
— Не можна зрікатись
Небесного дому, ані земного,—
каже Ной і його пташина —
Київська Русь-Україна.

16.05.95

У човні ми не одні...

На піскові гріхів...

Тишу нелегко згасити,
якщо вона справді тиша.
Поміж торговцями в храмі
серце молитва колише.
Тиша... У ній я залишу
Крок від земного в небесне.
І фартушок фарисейки
Батько свічею закреслить.
Тиша горітиме словом,
тиша хотітиме жити...
В лоні великого світу
тишу не будем гасити.

10.07.95

На піскові гріхів
не будуймо хатину.
Нетривкий той будинок
перший вітер розвалить,
перший дощик розмочить
фарисейством возведені стіни.
А куди нам, бездомним, тоді,
а куди нам?
Бліскавиця завісу розкрає
у Храмі.
Птах Воскреслий Хрестом

кожне серце відкриє.
На руїнах будівлі
у зливі туманів
кожен з нас
хоч краплиночку зрозуміє.

11.07.95

Похвалу і хулу —
все прийму.
Побачу себе,
аби кожному
згодом простити.
Приходимо дітьми у світ
не від світу цього.
Приходимо в світ,
щоб навчитись
прощати й любити.
По Древу Пізнання
стікають забуті слова,
пульсує життя
промінцем Вифлеємської Зірки...
Чи може зашкодити нам
похвала і хула,
які цо ми пізнали,
куди ми потрапили й звідки?

10.07.95

Світильник під посудину — не варта.
Хай краще світить всім
у цьому домі.
Нас береже від зла
Небесна Варта
і Чесний Хрест
Воскреслої Любові.
А ця земля
в посудині образ
така нам рідна,
як свіча у храмі.
Не раз світильник спалахне,
не раз...
Якщо у Світло Віра
буде з нами!

13.07.95

На перехрестях митей
миром б себе сповити,
митницю залишивши
в сірій половині днів.

І самарянкою стати б,
аби Тебе пізнати,
аби Тебе відчути
у глибині єства.

Вчителю! Самарянка
Стільки віків жива!

8.09.95

На бенкеті у цього світу
Не дай мені, Боже, сидіти
гостею чи господинею.
Обдаруй мене миттю єдиною...
Подаруй мені чути, яка Твоя воля.
На долонях людських бажань
смішного доволі.
Світ — бенкет почуттів
за кулісами світла.
Упаде завіса і блискавиця
розкрає пелену ночі...
На бенкет почуттів,
Отче, не хочу.

26.09.95

Я вас так зрозумію, як зуміо...
А ви не дратуйтесь,
що задачку на одну дію
розв'язую трьома.
За сходинками сімома
Погляньте:
я не така, як нині...
Простіть мені,
будьте сильні!

26.09.95

Дурненький світ
ноженятами дріботить
до краю безодні.
Встигнути б зупинити
їого долоню,
що ляскає по щоках Неба.
Самогубцю, світе!
Тобі ще жити і жити
треба!

5.10.95

Не шукаймо людської слави...
Світ — лукавий
і облесливим словом
закриває нам світло.
Пізнаваймо себе
в Славі Божій.
Нам до щemu в серці негоже
під ворітцями серця брата
на подяку чекати.

8.10.95

Змилуйся, Боже,
якщо Твоя Воля.
Плоті-старчисі
блукати доволі.
Може, ця плоть
моя хвора дитина
(крихти з-під столу
збирає пташина).
Не пошкодуй
і для мене дробинки.
Крихітки хліба —
у Небо сходинки

8.10.95

Всяк славить Бога:
травинка — тендітністю,
тваринка — спритністю,
квітка — пелюсток оздобою,
а людина — витриманою пробою...

жовтень 1995

„Невдахам“
голову кладуть
на плаху.
Сокира осуду
у ката,
наче бритва...
Я буду жити!
Знаю: буду жити!
Мене врятує
Віра і Молитва!

6.11.95

Нас помилує Небо пробою.
Буде проба для духа оздобою.
Якщо ми не спокусимось пристрастю
свого тіла, смішного до прикрості.

12.11.95

Господар обіцяв один динарій.
Нелегка праця — урожай багатий.
Так добре б стати гроном винограду,
во славу Божу залишивши плату.

14.11.95

Л.

Позаду залишився друг.
Його стезя на щабель нижче.
Не обженемо висоту.
Для гордих висота — горище.

Минувши друга на путі,
йому подай у поміч руку.
Тоді-то збутись висоті!
Щасливі ми, бо добре другу.

Свою вину несу тобі,
сто слів не вимовлених й болей....
Пробач мені, незрячій ще, мені.,.
і просто, просто поговорим.

грудень 1995

Вірше, ти мені брат.
Рад ти тому чи не рад,
долю мою звільни із клубочка
Може, сестра я тобі,
Отцю — дочка...
Вірше, ти мені брат.

Вірше, ти мені муж.
Дуж ти, а чи не дуж —
твої долоні на моїх скронях
у всіх дуелях мене боронять.
Вірше, ти мені муж.

Вірше, ти мені син.
Ради у мене просив.
Я тобі раду дати рада.
Рада моя — то любов і правда.
Вірше, ти мені брат...

12.12.95

Хто шукає — завжди знаходить.
І відчинають тому, хто стука.
На цій дорозі когось прошиє
стріла із принцевого лука.
Царівна-жаба, царівна-жаба,
Життя між стрілами тихо диха.
Була би віра!
А от царівна
чи просто жаба —
то трішки лиха!

грудень 95

Ще ніколи так не боліло
біло...
світ на торгах гендлює
гріхами і хlamом.
Нам, суєтним, хоч трішечки б
дорожити
Храмом Духа, що Світло,
серця Храмом.
Нам би свічкою,
що на Перстолі світить,
запалати, вогнем

зализавши рани
всім, хто поруч, хто розуміє,
і усім, хто сьогодні
ішле не з нами...

27.12.95

Все дихає довкола і у колі.
Мембрани руки простягають
Божій Волі.
І у клітинках нашого єства
найменша цяточка —
а все ж таки жива...

7.01.96

Перше місце в синагогах ні до чого.
Все велике починається з малого.
У великому — безмеж,
в малому — теж.
Перше місце в синагогах не займеш.
Твій притулок у останньому ряді.
Увійди в цей світ маленьким, увійди.
Храм Небес вітає Чашею й Хрестом.
Перше місце в серці викресли перстом.

6.01.96

Якби пізнали ми Любов,
Нас так би зрада не боліла.
І світ не чорним був би — білим,
якби пізнали ми Любов.

Якби пізнали повноту,
Ми б не дробили ранок-вечір.
Свої підставили би плечі
За брата в хвилю нелегку,
якби пізнали повноту.

Якби пізнали ми себе,
ми ближнього не осудили б.
Свої гріхи сльозою змили б,
Якби пізнали ми себе.

Якби пізнали ми Любов,
В путі до крові збивши ноги,
Ми б не зійшли уже з дороги,
Якби пізнали ми Любов...

21.01.96

Частина II

Я в дусі Тобі поклонюся...

Коли цвітеш —
безсилій навіть сніг...
Твою стезю із тисячі доріг
Дозволь мені пізнати Духом,
Отче,
схиливши крила
до Твоїх Пречистих Ніг...

1.01.97.

Вожак

У теплий край крізь бурі і знегоди,
 Крізь протиріччя, як крізь сірість туч,
 Веде останній птах, віддавши волю
 Творцю світів, свій запізнілій ключ.

Бо шлях ключу відкрито падолистом.
 Снадають птахи листом із ключа,
 Своїм невірством й диким лицемірством
 Відрікнись від вогню і від меча.

Вожак же чистий радістю польоту,
 Його сльота тих, що зrekлись, болить.
 Краплинки поту ноткою до ноти
 Наниже Небо на найвищу мить.

А ключ летить, аби відкрити Небо,
 І номах крил засвічує зірки,
 І білий птах нас кличе знов до себе,
 Щоб шлях цей разом подолать таки.

О теплий край! Любов'ю Духа теплий...
 Нас освяти стремлінням, щоб іти...
 Бо радше вмерти тілом, аніж вмерти,
 Так я не відчувши щастя висоти.

1996

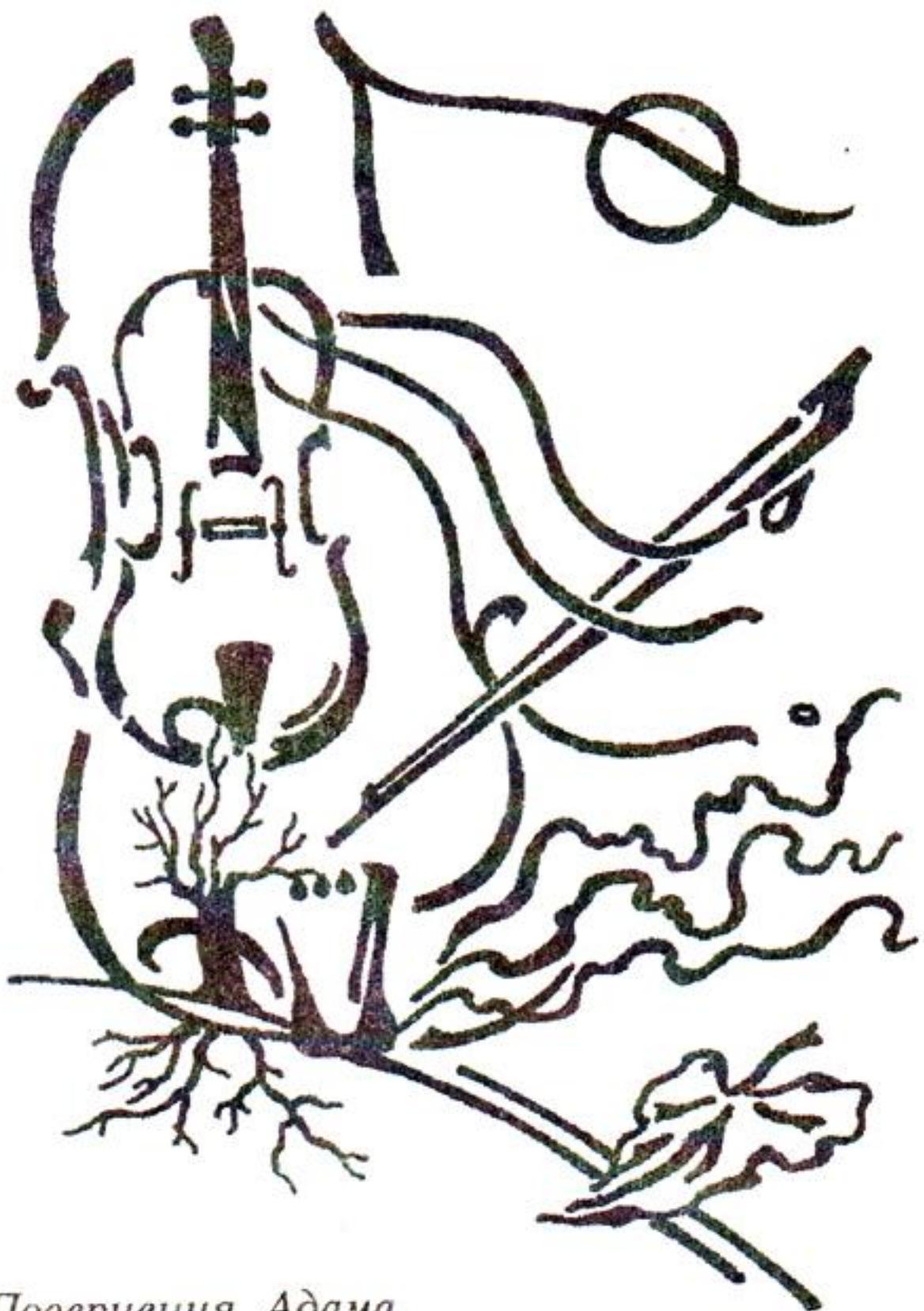
Коли ти уже не рабиня
І можеш іти світ за очі,
Ти раптом так щемно відчуєш,
Що йти із полону не хочеш.

Тобі цей полон — нагорода—
Бо він — то найвища свобода...

1997

Повернення Адама

Скрипка не витримала
іспиту першого...
Тоді усе уже було завершено.
Музикант струну до струни
припасовував вміло,
Щоб скрипка не просто грала,
Щоб скрипка — жила.
І раптом — деталь невеличка
(така невеличка,
як хмарка на небі)
відкрила свої сірі лики.
В той час, коли скрипці
лиш жити і грati, і грati,

Повернення Адама

Смичкові вона не схотіла всі струни
віддати.

І плентались струни по світу
без Музики-Музи
й до ніг перехожих чіплялись,
як в морі медузи.

Коли натерпілись,
коли настраждались доволі,
то спраглими стали
Вітцівської доброї Волі.
І кожна просила по ноті,
єдиній для неї,
Із Вічного Древа у серце
краплинку єлею.

І падали краплі
листочком-смичком на творіння,
І глибшало в кожній струні
споконвічне коріння.
Хтось гілкою визрів,
хтось листом чи цвітом весняним,
а все семизвуччя — Адамом,
нетлінним Адамом.

19.10.1996

Mістерия

Із хаосу
теплом Свого Проміння
підняв Творець
безпомічне творіння.

І дав йому у поміч
Свою Волю
І аркуш Неба
зіркою-стезьою.

Та впевнене в собі
Вітця творіння
забуло швидко
про своє коріння.

Сотворене, творінню
поклонялось
І промислу Господнього
щуралось.

Олжею так себе
занапастило,
що стежку Неба
в хащі відпустило.

Але без стежечки
нєма дороги...
І творіння врешті
Вдалося до Бога.

І випливло
Із чорної безодні,
Із безвісті
у Батькові долоні.

Очищене теплом
Його Любові,
творіння житло
збудувало в Слові.

І зрозуміло,
як шкідливо тліти,
створеному —
жити і творити.

29.10.96

Дерев немає двох.
Є дерево одне.
Нікого у житті
Цей вибір не мине.
Йдуть з Євою Адам
до Древа, щоб пізнати.
Їх стрінє вже не змій.
Їх стрінє світу Мати.
Пригорне, і простить,
І викупває в Слові.
І підведе обох
до Древа Любові.

19.12.96

Дерев немає двох...

Тільки та людина
водолаз в морі слова,
якій дісталась
перлина суті.

Навої

Цей світ — хвилька тиші,
у якій пульсує Світло.

Оркестр Всесвіту
грає кольорами веселки...
Люди приходять зірками...

Людино, винаходе Творця.
Око Його недремне і пильне.

Потопаючому — соломинка,
Ідучому — сходинка.

Дихаючи, не зрадь.
Не зрань
розпростерті хвилі
безглуздям...

Світ виголошує промови,
Не знаючи Слова.

Доки шукатимемо дна?
Всесвіт — це така глибина...

Крізь побільшуване скло
цього світу
розглядаємо себе.

І лиш піщинка прорізає
його облудне зображення.

Треба звучати подихом кожним,
щоб наповнятись і наповнити,
вволити Волю Того,
Хто доручив нам жити.

Перший промінь відмикає день
І стає чудодійною паличкою
у руках Диригента.

Не відмовляймося.
Бо, наблизившись,
обпечемо крила слів,
перекресливши політ невірством.

Серце — барометр,
доки не перейде межі,
за якою відсутні протилежності.

Людино, що зустрілась мені
у натовпі світів.

Ти все одно перлинка,
хоча про це ще не знаєш...

Ми всі родом із Саду.
Подай ближньому замість яблука
Сонце свого серця.

Дорога — це граматика і математика.

Не шукаймо цвіту папороті вночі.
Світло — найдовершенніша квітка.

Граючи на клавішах хвилин,
дістаньмо із глибин партитуру,
щоб фальшем не зірвати серце
Всесвіту.

Без Любові — старієм.
Із Любов'ю — мудрієм.

1996

Є така планета. Планета Людей.
Її серця запилують медоносні зірки.
А згодом збирають
солодкий нектар
кожного світу
і віддають його Світлу.

19.07.96

Митар і блудниця

Хіба приемна річ
збирати мито?
Та митар думав,
що йому
лиш це відкрито.

Свій митний дім
трямав завжди охайним
і чоловіком був собі
звичайним.

Та справа в тім,
що хвиля дня земного
якось привела
блудницю до нього.

А він, хоч як хотів її
підсобити,
не міг з блудами
блудницю пустити.

Вона просила,
що не обіцяла...

Казав: „Іди“.
А мито не пускало.

Там, на порозі
митниці і миті,
тій жінці
відхотілося блудити.

І камінь,
що його не кинув грішний,
заколосився
каменем наріжним...

19.01.97

День народження

У моря не було тривоги,
коли почалися пологи.

І море
хвилями синіми
пружилось,
щоб народити дитину.

Народилася скрипка,
дочка.

А післяродове море
видихнуло два крила,
в яких визрівала
мить приходу.

Даровано скрипці життя і свободу,
скрипці-доњці...

Струни високі і струни низькі —
діти одного моря.

А ця Вітцева скрипка
зіграє ще ту краплинку,
що випала з нотного зошита
в кошик Землі.

Повертається крапля
у Сонячне море
по Хресті...

16-17.02.97

Із цього двобою
Я вийду Любов'ю...
Ангел шепотітиме
крилами білими
до кожного кроку.
Стану рікою
глибокою,
вивергнувши
із глибини
усі рани.
І триматимусь за біле крило,
щоб знову не потрапити
у золоті сіті
гордості і суєти...
Ангеле Білий.
Охоронена Тобою,
я вийду Любов'ю
Із цього двобою...

19.07.96

Із цього двобою...

Над усе миліша в світі
Хвиля творчого натхнення,
коли кожна мить прожита
визріває одкровенням.

Над усе любіша в світі
від всезнаного відмова
задля того, щоб сумлінням
доторкнутися до Слова.

Над усе дорожче в світі
зерно духу, і свобода,
і любов, і меч, і плаха
як найвища нагорода.

18.02.97

Зустрінемось біля Дерева Життя.
Земля, очищена каяттям,
стане на крила.
А наші серця
відспівають Літургію
во Славу Творця...

Все одно цей аркуш чистий,
хоч на ньому я й писала.

Чайка крилечком пречистим
всі слідочки постирала.

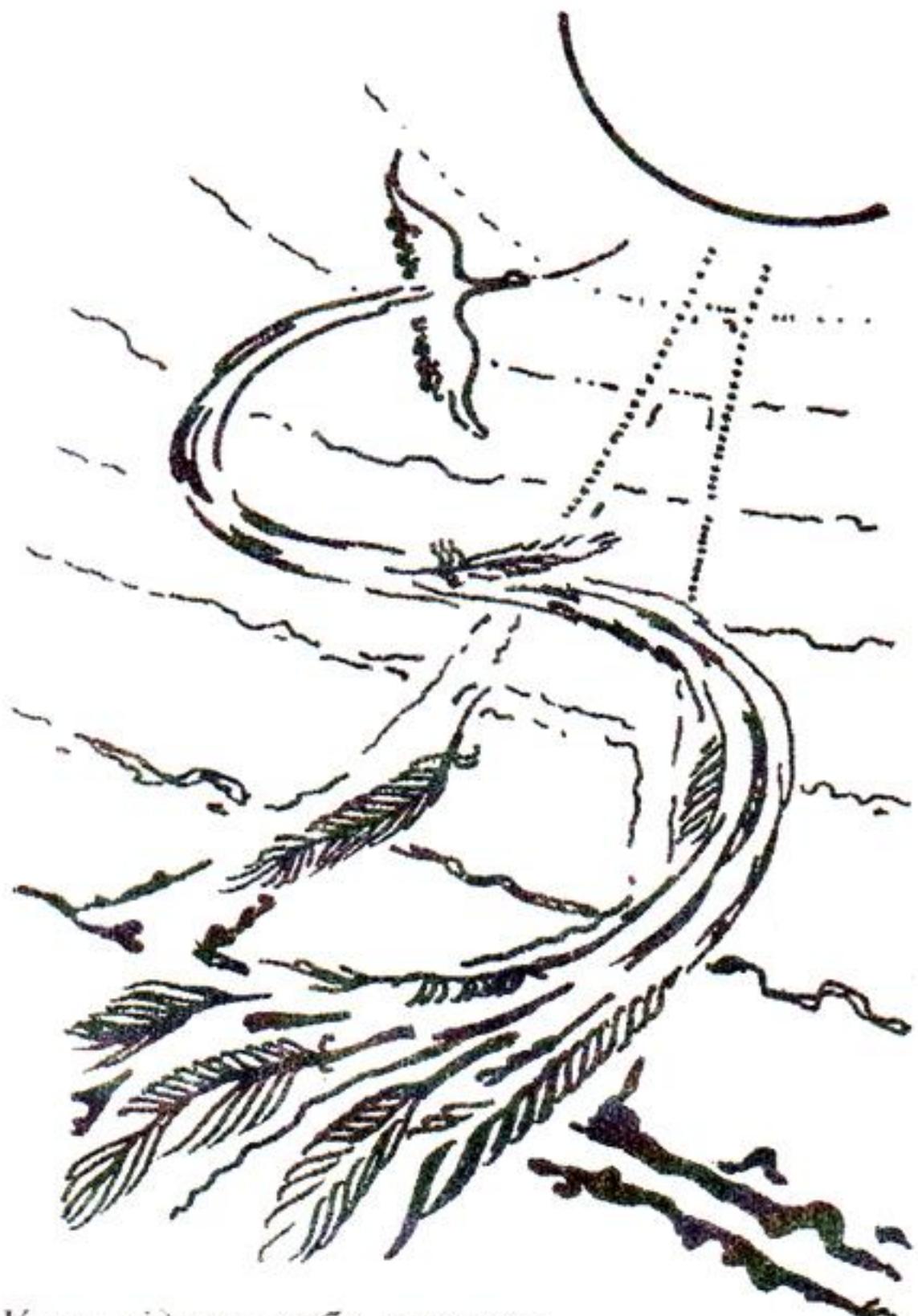
Було пташок так багато
у саду посеред Неба.

Сім сходинок — сім зерняток
всі віддати пташці треба.

Біла чаєчка — сестричка
до зерняток прилетіла...

Чаєннятком невеличким
врешті-решт стаю на крила.

9.04.97

Хто відчув себе птахом...

Два камені

1.

Світ потурає до часу
Джину, що в плящі,
І без кінця на дуелях
гордістю цілить в смирения.
Світові ми секунданти,
і талани, і таланти —
все на почесне земному
ми віддаєм, а потому...
блудимо сотим ягнятком
й квилим за Небом і Батьком.

2.

Хто відчув себе птахом,
стає паломником в Небо.
Сім сходинок крилом зітерти треба,
щоб стати частинкою подиху Світла.
Можна губити пір'я
та не можна губити крила...

3.

Зась лукавому творінню
до скарбів.

Его-Джина замість Батька
ти хотів.

Ти синівства зrikся
десять раз по сім,
на хресті
розп'ятим варваром висів.

Розпинали тебе примхи суєти.
...Син розбійнику, що каявся,
простив.

4.

Плач Ярославни

Сумує, плаче вранці-рано
за Нареченим Ярославна
в Путівлі-граді на валу.

„Без Тебе,— молиться,— помру...
Без Тебе світ мені — кайдани,
мій найєдиніший, жаданий,
прости мені за трунок днів.

Прости, що я була княгиня
і вірна світові рабиня.
Ось покаянною сльозою
тепер стою перед Тобою“.

5.

Dва камені

Скільки нас спіtkнулося об світ.
Світ — предвічний камінь спотикання.
Мить вмістила сотні тисяч літ
нашого невірства і блукання.
Скільки нас спіtkнулося об світ...

Але ж є і інший камінь ще,
Що цвіте у серці птахом ніжним.
Світ як світ — все з каменем своїм...
Ну а ти відкрий в собі Наріжний.

9.04.97

Проведи мене, Єдиний, проведи
Поміж несуміністю світів.
Ти колись своїм Земним Хрестом
Нам вузьку стежиночку відкрив.

Научи мене, Єдиний, научи
Іти до Тебе крізь кільця вогнів.
За роки олжі і суєти
Ти Хрестом Голгофським заплатив.

Просвіти нас, Сину Божий, просвіти
Світлом, що прийняв Ти від Отця.
Нам, земним, вінець в усі віки
Хрест Твого, Ісує, Божества.

21.06.97

Проведи мене, Єдиний...

Казка

Попелюшка —
біла пташка
легкокрила —
на сходинці
черевичок залишила.

Засторога
від годинника
відома:
„На гостині ти —
та завжди будь,
як вдома“.

Попелюшка ж
світ за очі
утікала,
як з принцеси
Попелюшкою
постала.

Але Той,
Кому з віков
вона судилася,
визволяти наречену
не барився.

Повернув їй черевичок
біло-білий,
Попелюшкою прийнявши
в Свої Крила.

червень 1997

А серце ж — біла вервичка лелек.
Вона в руках Творящого світи.
У кожного з нас своє ім'я рек.
Небесний хрестний нас огнем хрестив.

А серце ж — біла вервичка зірок.
Крізь них тече живий, як Світло, час.
Єдиний Путь, та безліч є стежок,
Що, немічних, ведуть до Батька нас.

А серце ж — біла вервичка вогнів.
По лезу Сонця входимо у Храм.
Мое життя стає життям Твоїм,
Твоє життя — то запорука нам.

липень 1997

Була жар-птицею душа...
 Пишалась пір'ям кольоровим,
 Гріхи носила, як обнови.
 Була жар-птицею душа...

*Відрікаюсь тебе, сатано,
 гордості твоєї і служінню тобі,
 і зливаюся з Тобою, Христе,
 во ім'я Отця, і Сина,
 і Святого Духа. Амінь.*

Єп. Ігнатій Брянчанинов

Ти, Страже мій, із тисячі доріг
 мене привів на ту, де був мій гріх.
 Ми віч-на-віч зустрілися із ним,
 царем гріхів холодно-молодим.

Душа моя, жар-птице тлінних днів,
 тебе лжецар женою захотів.
 З гріхів зробив дорогу до вінця
 і так чекав: зрешечтя ти Отця.

Жар-птиці не злетіти в небеса,
 її чарує суєти краса.

А крила так чекають висоти,
аби до зросту Покаяння дорости.

Я — блудниця, і судить мене гріх.
Єдиний мій, Ти так мене беріг
від каменя з найближчої руки,
від зради, що пронизала віки.
Беріг мене в безчесті і журбі...
Єдиному я вірила Тобі.
А той холодно-юний скаженів
І слуг своїх терзув на лезі днів.

Не убоюсь тя, враже, не чекай.
І військом твоїм ницим не лякай.
Мене торкнув Животворящий Хрест,
і дух розп'ятий у мені воскрес.
Чого вартують царства всі земні?
Ти, нелюбе, мій гріх відкрий мені!
Боїшся правди? Гинеш? Сил нема?
А я жива. Ти чуєш? Я — жива.
Жива розкриллям Чесного Хреста
й Любов'ю, що прийняла від Христа.

жовтень 1997

Вітання

Коли нема ні слів, ні віршів,
Тоді приходить тиха тиша...
І бджоли-зірки
зносять у вулики світів
єдинання Світла і Духу
до першого руху,
до першого поштовху в лоні...
А тоді Пречисті Долоні
вигрівають той солодкий нектар.
І Життя, що зачато — великий Дар
звільнення і сходження —
З Днем народження!

5.12.97

Лоно

жінкам присвячую

Біла квітка Архангела —
лоно жіноче
до пилу Небесного
крильми тріпоче.

У світах зачинаються
кожної миті
непорочні зірки,
чистотою омиті.

А тобі, о жено, цей вінець —
твоє лоно,
і леліє воно

Гавриїлове слово,
Гавриїлову вість,
що зачата ти Богом.

Не торкай того плоду,
о жінко, до часу.

Ти колись вже спожила
із древа невчасно.

І порожня ішла із весілля і боса,
Не зумівши від Батька
прийняти посаг.

О зачни, о зачни
Чистоту, жінко-діво,
станеш Вістю від Вісника
гарна й щаслива
й перекреслиш до себе
земне поклоніння
через плоті красу
й ненаситне хотіння.

Чи ж тобі так бездумно
себе роздавати?

Тій, що пилом із квітки
Любові зачата.

Що виношує Всесвіт
до Часу Нового
для польоту крізь час
В Царство Духа Святого.

13.12.97

Зміст

Передмова	3
Частина I	
В долонях серця	5
Зустріч	6
У човні ми не одні	12
Тишу нелегко згасити	15
На піскові гріхів.....	15
Похвалу і хулу	16
Світильник під посудину — не варта	17
На перехрестях митей	18
На бенкеті у цього світу	18
Я вас так зрозумію, як зумію	19
Дурненький світ	19
Не шукаймо людської слави	20
Змилуйся, Боже	20
Всяк славить Бога	21
„Невдахам“	21
Нас помилує Небо пробою	21
Господар обіцяв один динарій	22
Позаду залишився друг	22
Вірше, ти мені брат	23
Хто шукає — завжди знаходить	24
Ще ніколи так не боліло	24

Все дихає довкола і у колі.....	25
Перше місце в синагогах ні до чого	25
Якби пізнали ми Любов	26
 Частина II	
Я в дусі Тобі поклонрюся.....	27
Вожак.....	28
Коли ти уже не рабиня	29
Повернення Адама	29
Містерія	32
Дерев немає двох	34
Цей світ — хвилька тиші	36
Є така планета. Планета Людей	38
Митар і блудниця	39
День народження	41
Із цього двобою	42
Над усе миліша в світі	44
Зустрінемось біля Дерева Життя	44
Все одно цей аркуш чистий	45
Два камені.....	47
Проведи мене, Єдиний, проведи	50
Казка.....	52
А серце ж — біла вервичка лелек	53
Була жар-птицею душа	54
Вітання	56
Лоно	57